

"Var til mini-høring i Folketinget i dag, omkring prostitueredes rettigheder.... Her er hvad jeg brugte mine 10 minutters taletid til at sige:

"Jeg har 3 års erfaring med prostitution. Det er 12 år siden jeg forlod branchen, men kun to år siden, jeg var klar til at fortælle om det og stå ved min fortid.

Da jeg valgte at stå frem, tænkte jeg at min historie kunne gøre en forskel, men jeg har erfaret, at dem, hvis opmærksomhed jeg forsøger at nå, ikke er interesseret i at give mig taletid, og slet ikke er interesseret i at høre hvad jeg har at sige. Derfor sætter jeg stor pris på, at jeg har fået lov til at komme her i dag.

Når det er sagt, så håber jeg at de som ikke deler mine synspunkter vil være åbne, vil lytte til, og reflektere over det jeg ønsker at lægge vægt på i løbet af mine 10 minutters taletid.

I prostitutionsdebatten hersker der mange holdninger til emnet vold. Nogen mener ikke at prostitution er en mere risikofyldt branche end andre, men min overbevisning er, at det i høj grad handler om uvidenhed. Uvidenhed om, hvad vold i virkeligheden er! Vold er nemlig ikke kun slag, spark eller voldtægt. Vold er også grænseoverskridende handlinger, disrespekt, skældsord, utryghed, trusler og ikke-på-forhånd aftalte rammer omkring de seksuelle handlinger.

Spørgsmålet er, om vi taler om fysisk, psykisk, økonomisk, materiel eller seksuel vold. - På den anden side: Vold er vold!

I mine prostitutionsår, blev jeg udsat for alle typer af vold, men det tog mig mange år at indse. En af årsagerne var, at volden blev negligeret. Negligeret af telefondamen, af bordelmutter og af de andre prostituerede. Man anmeldte ikke overgrebene. Man skulle nemlig videre i dagens program. Der skulle laves penge, mænd ventede, og der var ikke tid til at tilkalde politi, lave anmeldelser eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra mændene, eller risikere at man skræmte kunder væk, når politibilen var parkeret på gaden.

Med tiden lærte man at ignorere overgrebene. Man normaliserede dem. Normaliserede det unormale. De få gange, hvor jeg ikke kunne undgå politiet, da en kunde f.eks. var tæt på at brænde mig inde, var de en kærlig og omsorgsgivende støtte. I modsætning til bordelmutter, der flippede ud fordi politiet havde kørt mig til stationen, og kunderne nu kom til en låst dør. Politiet blev min allierede. De tog mine oplevelser alvorligt. De stigmatiserede mig ikke. Det gjorde branchen til gengæld. Ved at give udtryk for, at det var "os", de prostituerede, mod resten af verden. Og alligevel havde de, bordelejerne, kun en ting for øje, nemlig at tjene penge på min bekostning.

Stigmaet mærkede jeg for alvor, da jeg stod frem med min fortid. Stigmaet kom på baggrund af alle de mennesker, som ønskede at forsvare prostitution som erhverv. De kaldte mig svag, sagde at jeg ikke tålte erhvervet, ikke var stærk nok, var et offer og allerede var ødelagt, inden jeg gik ind i prostitution. Ingen ville høre om de følger prostitution havde haft for mig. Følger, der gjorde det svært at være i nære relationer, som bød på depression, indlæggelser, perioder på kontanthjælp, lykkepiller, angst, isolation og en seksualitet, som fortsat var en byttehandel.

Mine grænser var overskredet, da jeg gik ind i prostitution, men de var aldeles udviskede, da jeg forlod prostitution.

I mine tre år som prostitueret servicede jeg 1.500 mænd. I årene efter prostitution, kæmpede jeg med smerter og myoser i mit underliv. Dem som ikke mener at prostitution er skadeligt, fortæller mig, at jeg nok havde haft de problemer alligevel. Men jeg ved, at de kom på baggrund af min tid i prostitution. Ligesom jeg ved, at angst og depression også kom som følge af prostitution.

Prostitution er præget af vold, afpresning og kriminalitet. Men også de prostituerede er på kant med loven. I mine 3 år i prostitution, mødte jeg stort set ikke en eneste der betalte skat.

De fleste havde ingen tillid til systemet. De følte sig overladt til sig selv, på trods af det velfærdssamfund politikerne pralede med at vi levede i. Det her var endestationen for mange kvinder. En endestation man tog til, når der ikke var nogen alternativer. De færreste var havnet der på baggrund af velovervejede beslutninger, med mindre man vurderer, at beslutninger på baggrund af ønsket om følelsesmæssig distance eller kontrol, er velovervejede.

Alle var de skattesnydere. Sorte penge fløj rundt. Sorte penge til bordelmutter, til telefondamen og til de prostituerede. Penge, man tog ejerskab over, fordi man havde opgivet de offentlige instanser. Hver gang jeg lagde mig på lagnet løb jeg en personlig risiko. Derfor fortjente jeg ene og alene pengene selv. Det var jo mig, mod resten af verden. - Det havde miljøet selv lært mig.

På mange klinikker var det rockere der stod bag. Det blev skjult af en kvindelig bordelmutter, men hver gang jeg fik nys om det, stoppede jeg på den pågældende klinik. Jeg hørte andre kvinder fortælle, at rockerne skulle have gratis adgang til dem på klinikkerne. Rockerne ejede jo stedet og havde dermed fri adgang til de prostituerede der var der.

I mine sidste år i prostitution startede de grove overfald for alvor. Kun nogle få dage forinden det voldsomme røveri på en klinik i Rønnede, hvor en telefondame og en prostitueret blev bagbundet og voldtaget, havde jeg været på den pågældende klinik.

Og når man så taler om rettigheder, om vagter og beskyttelse af kvinderne, siger det så ikke sig selv, at prostitution netop er et udsat erhverv?

Et erhverv, med en øget risiko for at blive udsat for vold og en øget risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb. Er nogen kvinder tjent med, at servicere mænd, i et fag, med den øgede risiko? Uanset om de påstår, at det er et frit valg eller ej? Burde man ikke i stedet beskæftige sig med de mænd, som begår overgreb?

Og hvem tager højde for, at overgreb finder sted et utal af gange, uden at de anmeldes? Jeg anmeldte aldrig nogen af dem jeg blev udsat for.

Hvem tager højde for, at prostitution er en af de største indtægtskilder i verden? Og hvem er det lige der kæmper om at få ejerskab over dette område? Det gør bagmænd, rockere, mafiaen og andre kriminelle, som ikke ser det menneske der sælger sig selv, men som kun har et mål for øje, nemlig hurtige penge, som kan tjenes på andres bekostning.

Rettigheder handler i mine øjne om rettigheden til ikke at ende i prostitution. Og præcis som man forsøger at gøre op med bandemiljøet, bør man også gøre op med prostitution. Men det kræver en holdningsændring.

En holdning der hedder, at rigtige mænd ikke køber kvinder. At enhver bør støttes i at værne om sig selv og sin seksualitet. At seksuelle fantasier og oplevelser bør foregå hvor ligesindede mødes. Og ikke der, hvor pengene er et bindeled. For det er umuligt at undgå, at kriminelle vil udnytte de huller der vil være i en eventuel lovgivning.

Når man går ind i prostitution tror man, at man bliver beriget. Men sandheden er, at man bliver berøvet. Og selvom man kommer ud af prostitution med livet i behold, så er det ufatteligt svært, at finde en mand, som ikke tager afstand til, at man i tre år har solgt sig selv og serviceret så mange kunder.

Hvor end man ønsker at normalisere og anerkende prostitution, så er der ikke en mand med respekt for sig selv, som ikke vil undre sig, når hans date fortæller, at hun er tidligere prostitueret. Derfor hverken kan eller vil prostitution aldrig nogensinde blive anerkendt. Heller ikke selvom man forsøger at gøre det via lovgivning."